

Protokół z posiedzenia komisji habilitacyjnej

powołanej przez Centralną Komisję do Sprawy Stopni i Tytułów dnia 9 marca 2017 r., z późniejszą zmianą postanowienia dnia 6 kwietnia 2017 r., w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego **dra Lecha Dębskiego**, wszczętego w dniu 14 września 2016 r. w dziedzinie nauk fizycznych, w dyscyplinie fizyka.

Komisja w składzie:

1. przewodniczący - prof. dr hab. Maciej Maśka – Uniw. Śląski w Katowicach,
2. sekretarz – dr hab. Małgorzata Samsel-Czekala – prof. INTiBS PAN we Wrocławiu,
3. recenzent – prof. dr hab. Andrzej Michał Oleś – Uniw. Jagielloński w Krakowie,
4. recenzent – prof. dr hab. Krzysztof Byczuk – Uniw. Warszawski w Warszawie,
5. recenzent – prof. dr hab. Romuald Lemański – INTiBS PAN we Wrocławiu,
6. członek – prof. dr hab. Stanisław Lipiński – IFM PAN w Poznaniu,
7. członek – prof. dr hab. Józef Sznajd – INTiBS PAN we Wrocławiu,

zebrała się w dniu **23.06.2017 r.** o godz. 12³⁰ w Instytucie Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych (INTiBS) im. Włodzimierza Trzebiatowskiego PAN we Wrocławiu. Prof. Krzysztof Byczuk uczestniczył w spotkaniu w formie wideokonferencji (za pośrednictwem Skype'a), natomiast pozostałych 6. członków uczestniczyło osobiście.

W wyniku obrad komisja w jawnym głosowaniu podjęła jednomyślnie następującą uchwałę:

Uchwała komisji w sprawie odmowy nadania dr. Lechowi Dębskiemu stopnia doktora habilitowanego

Komisja habilitacyjna, po przeanalizowaniu recenzji dotyczących monotematycznego cyklu 4. publikacji pt. „Fazy wstępowe dla dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w skończonych temperaturach”, oraz pozostałego dorobku naukowego dra Lecha Dębskiego, stanowiących podstawę do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, oraz po zapoznaniu się z autoreferatem habilitanta uznała, że rozprawa habilitacyjna i pozostały dorobek naukowy dra Lecha Dębskiego, nie spełniają ustawowych* i zwyczajowych wymagań stawianych habilitantom i wnioskuje do Rady Naukowej Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych im. Włodzimierza Trzebiatowskiego PAN we Wrocławiu o odmowę nadania dr. Lechowi Dębskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk fizycznych, w dyscyplinie fizyka.

Uzasadnienie

Opinia komisji opiera się na trzech recenzjach, negatywnie oceniających cykl 4. publikacji zgłoszonych do habilitacji oraz uznających za niewystarczający pozostały dorobek naukowy dr. Lecha Dębskiego i kończących się jednoznacznie negatywnymi wnioskami, podsumowującymi cały dorobek naukowy habilitanta.

Poniżej przedstawiono podsumowanie, zawierające najważniejsze fragmenty odczytanych trzech recenzji, które zostały rozesłane razem z autoreferatem i pełną dokumentacją członkom komisji przed posiedzeniem.

* w świetle ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dn. 14 marca 2003 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1852, ze zm. w Dz. U. z 2015 r., poz. 249), a także rozporządzeń MNiSW z dn. 1 września 2011 r. (Dz. U. Nr 196 poz. 1165) oraz z dn. 22 września 2011 r. (Dz. U. Nr 204, poz. 1200).

Podsumowanie recenzji

Ocena osiągnięć zgłoszonych do habilitacji w postaci cyklu publikacji pt. „Fazy wstępowe dla dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w skończonych temperaturach”.

Recenzenci zgodnie oceniają osiągnięcia rozprawy habilitacyjnej jako niewystarczające:

Prof. Andrzej Michał Oleś:

„Badania prowadzone przez p. dra Lecha Dębskiego doprowadziły do powstania cyklu czterech tematycznie ze sobą związanych prac [H1-H4], poświęconych zjawisku powstawania tzw. *faz wstępowych*. Wszystkie prace ukazały się w czasopismach międzynarodowych: po jednej w *Physical Review B*, *Phys. Status Solidi (c)*, *Acta Phys. Polon. A*, oraz *Phase Transitions* czyli jedna w czasopiśmie należącym do wiodących a większość w średniej jakości czasopismach specjalistycznych o mniejszym zasięgu. Tym samym został spełniony warunek opublikowania pracy habilitacyjnej. (...) Stwierdzam, że rozprawa habilitacyjna p. dra L. Dębskiego została opublikowana, a wszystkie cztery prace wchodzące w skład rozprawy stanowią samodzielny dorobek naukowy Habilitanta, w związku z tym przedstawiona rozprawa habilitacyjna może być rozpatrywana jako podstawa do uzyskania przez Niego stopnia doktora habilitowanego.

„(...) tematyka separacji faz w modelu Falicova-Kimballa jest dobrze znana i była uprawiana głównie przed rokiem 2000 w związku z pewną fascynacją tym zjawiskiem, przy istotnym uproszczeniu dynamiki fermionów w stosunku do modelu Hubbarda. Niemniej jednak również po roku 2000 powstało w tej dziedzinie kilka istotnych prac. Prace Autora powstały właśnie po roku 2000 ale nie należą one do tych, które podały nowe idee lub rozwiązały istotne problemy w tej dziedzinie. (...)

(1) Studium magnetycznych przejść fazowych w trójwymiarowym modelu Ashkina-Tellera w pracy [H1] ma dla tematyki poruszanej w pozostałych pracach znaczenie jedynie metodologiczne. W pracy wyjaśniono bowiem istotę algorytmu Metropolis'a używanego w klasycznych symulacjach metodą Monte Carlo, oraz wyznaczono dokładne granice ciągłych termodynamicznych przejść fazowych przy pomocy skalowania wyników uzyskanych dla układów skończonych. Praca ta jest wartościowa aczkolwiek dość krótka i dla samego modelu Ashkina-Tellera ma charakter uzupełniający. Wątek będący tytułem osiągnięcia habilitacyjnego podanego przez Autora w tej pracy się nie pojawia.

(2) W pracy [H2] bezspinowy model Falicova-Kimballa pojawia się po raz pierwszy, wraz z postacią modelu w obszarze silnego oddziaływania podaną przez Wojtkiewicza, jak czytamy w Jego oświadczeniu. Dalej badany był model efektywny z wymianą między pierwszymi sąsiadami metodą Monte Carlo. Wyznaczono zależność temperatury przejścia fazowego do stanu z porządkiem ładunkowym w funkcji zewnętrznego pola rozszczepiającego potencjały chemiczne dla ciężkich i lekkich cząstek. W tym samym modelu przebadany został stan antyferromagnetyczny w pracy [H2].

(3) W pracy [H3] Autor stawia ponownie problem dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w obszarze silnego oddziaływania. Trzy wzory podane w tej pracy są identyczne jak podane we wcześniejszej pracy [H2]. Dwa pierwsze rysunki zawierają również te same treści co pierwsze dwa rysunki z pracy [H2], służą jednak do umiejscowienia dalszych wyników. Podano kumulanty Bindera oraz wskazano na pewną niezgodność z wynikami opublikowanymi w pracy N. Datta *et al.*, *J. Stat. Phys.* **96**, 545 (1999). Autor wymienia wyliczenie temperatury przejścia fazowego jako postęp w stosunku do wcześniejszych prac w literaturze.

(4) W pracy [H4] podsumowane zostały idee Autora związane z wykrywaniem porządku wstęgowego w dwu-wymiarowym modelu Falicova-Kimballa. W tej pracy brak nowych wyników analitycznych, podano natomiast pewne nowe wyniki numeryczne. W podsumowaniu Autor zwraca uwagę na podane obszary stabilności faz (2) i (3) stabilizowanych przez silne pole rozszczepiające potencjały chemiczne dla ciężkich i lekkich cząstek. Podano porównanie granic fazowych z danymi w literaturze. Otrzymany wynik, że malenie liczby cząstek ciężkich w układzie powoduje pojawianie się faz (2)-(4) w niższych temperaturach jest dość oczywisty i zgodny z intuicją. Wadą tej pracy podsumowującej jest ograniczenie się tylko do czterech faz podanych na Fig. 1, podczas gdy zbiór możliwych stanów jest znacznie bogatszy, jak pokazali Lemański, Freericks i Banach [*J. Stat. Phys.* **116**, 699 (2004)]. Ten problem nie jest dyskutowany i nie wiadomo dlaczego wprowadzono tak drastyczne ograniczenie w przestrzeni stanów. (...)

Podsumowując, stwierdzam, że w pracy habilitacyjnej otrzymano niewiele wyników szczegółowych na temat diagramu fazowego modelu Falicova-Kimballa. Brak jest nowych idei oraz dyskusji

powstawania stanów wstępowych a mechanizmy podane w pracach opublikowanych przez Autora były już znane wcześniej. Nie jest też jasne dlaczego taki akurat model był szczegółowo badany skoro zasadnicze wyniki zostały już podane wcześniej przez Lemańskiego, Freericka i współpracowników. Jakże układy miałyby zostać wyjaśnione przez te trzeba przyznać dość złożone numeryczne obliczenia? Wreszcie, jak wygląda diagram fazowy modelu Falicova Kimballa dla innych wypełnień?”

Prof. Krzysztof Byczuk:

„(...) praca H1 nie stanowi dorobku ilustrującego osiągnięcia fizyczne habilitanta określone w powyższym tytule. (...) Tytuł rozprawy habilitacyjnej sugeruje znacznie więcej niż faktycznie jest zaprezentowane w pracach H2-H4. Prace te stanowią preludeum do całkowitego rozwiązania problemu faz wstępowych w modelu Falicova-Kimballa w dwóch wymiarach. Dodatkowo jest to preludeum ograniczone jedynie do obszaru perturbacyjnego, ale nawet w tym obszarze oczekiwałbym bogatszego zbioru wyników fizycznych i fizycznych wniosków. Tego w prezentowanych pracach zdecydowanie brakuje.”

Prof. Romuald Lemański:

„Tylko prace H1 i H4 są standardowymi artykułami w regularnych czasopismach naukowych, natomiast H2 i H3 to prace konferencyjne.

Okazuje się jednak, że w pracy H1, opublikowanej w *Phys. Rev. B*, nie badano modelu *Falicova-Kimballa*, który został podany w tytule osiągnięcia naukowego, tylko model *Ashkina-Tellera*. Pracę tę włączono do cyklu publikacji habilitacyjnych tylko dlatego, że opisano w niej metodę *Monte Carlo* z algorytmem *Metropolis*, którą następnie wykorzystano w pozostałych trzech pracach tego cyklu. Te trzy pozostałe prace ukazały się kolejno: H2 w *phys. stat. sol. (c)*, H3 w *Acta Phys. Pol. A* oraz H4 w *Phase Transitions*.

Zakres materiału zawartego w pracach H2-H4 jest dość wąski, jako że obejmuje praktycznie tylko zagadnienie istnienia i stabilności kilku faz uporządkowanych w skończonych temperaturach, tylko w jednym modelu, który jest badany tylko za pomocą jednej metody. Widoczne jest to szczególnie przy porównaniu prac H2 i H3, jako że dość znaczne fragmenty pracy H3 są dosłownie przepisane z H2.

(...) Głównym rezultatem w całym recenzowanym cyklu prac jest moim zdaniem ilościowe oszacowanie temperatur krytycznych pomiędzy fazami uporządkowanymi (fazami wstęgowymi) a fazą nieuporządkowaną i wyznaczenie w oparciu o te dane diagramu fazowego.

(...) Jednak w moim przekonaniu wyniki przedstawione w omawianym tutaj cyklu publikacji H2-H4 są wartościowe i zgodne z oczekiwaniami, ale ponieważ jest ich tak niewiele i nie są to wyniki o bardzo wielkim znaczeniu, dlatego zarówno pod względem ilościowym jak i jakościowym trudno je uznać za takie, które wnoszą istotny wkład do teorii układów skorelowanych elektronów. Chociaż trzeba przyznać, że uzyskanie tych wszystkich wyników wymagało bardzo dobrej znajomości metod numerycznych, jak również opanowania całego związanego z tym zaplecza informatycznego.”

Recenzenci oceniają wkład habilitanta w powstanie zbioru publikacji pt.: „Fazy wstępowe dla dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w skończonych temperaturach”:

Prof. Andrzej Michał Oleś:

„Na wstępie warto podkreślić, że dwa artykuły powstały w zespołach trzyosobowych a dwa inne są monoautorskie. (...) W pracach [H1] i [H2] dr L. Dębski nie jest pierwszym autorem i pojawia się na liście autorów w porządku antyalfabetycznym. Wnosić można, że wiodący wkład w tych pracach ma w każdym przypadku pierwszy autor, Grzegorz Musiał w pracy [H1] i Jerzy J. Wojtkiewicz w pracy [H2]. Sam Autor ocenia swój udział w tych pracach na odpowiednio 48% i 80%, co wydaje się mocno przeszacowane, szczególnie w przypadku pracy [H2].”

Prof. Krzysztof Byczuk:

„Dokumentacja zawiera oświadczenia wszystkich współautorów prac H1 i H2 przedstawionych do dorobku habilitacyjnego. Współautorzy zgodnie określają swój wkład jako częściowy jednak zastanawia mnie dlaczego dr Dębski nie jest pierwszym autorem pracy H2 skoro szacuje swój wkład na 80%. ”

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Recenzje oceniają także do pozostałe osiągnięcia i dorobek naukowy habilitanta:

Prof. Andrzej Michał Oleś:

„Dorobek naukowy dra L. Dębskiego to również 12 innych prac nie objętych rozprawą habilitacyjną i opublikowanych w czasopiśmie międzynarodowym. Są to jednak prace krótkie, tylko jedna ukazała się w jednym z wiodących czasopism Phys. Rev. E). Prace po doktoracie nie podają istotnie nowych idei lub metod fizycznych. Większość z nich dotyczy modelu Ashkina-Tellera i ukazała się w Acta Physica Polonica A. Niemniej jednak chciałbym wspomnieć tu o jednej:

- Wartościowe jest podsumowanie symulacji Monte Carlo dla modelu Ashkina-Tellera w samodzielnej pracy Autora. Acta Phys. Polon. A **97**, 859 (2000). Jak się jednak wydaje, podsumowanie to dotyczy wyników uzyskanych w pracy doktorskiej.

Dostarczona mi do recenzji lista prac naukowych dra Lecha Dębskiego obejmuje łącznie 16 prac oryginalnych opublikowanych w czasopiśmie recenzowanych o zasięgu międzynarodowym lub w formie rozdziału w monografii, w tym: — 4 publikacje przed oraz 12 publikacji po uzyskaniu stopnia doktora. Dorobek naukowy w postaci 16 publikacji w obiegu międzynarodowym jest zdaniem recenzenta niewystarczający dla kandydata do stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie fizyki, za wyjątkiem nielicznych przypadków prac wybitnych lub niezwykle ważnych w danej tematyce. Nie ulega wątpliwości, że przypadek ten tutaj nie występuje i brak prac szerzej znanych i dość licznie cytowanych. (...)

Reasumując, w ostatnich latach nie zostały podjęte nowe problemy oraz opublikowano tylko dwie prace w latach 2010-2016 co nie świadczy o stałym podnoszeniu wiedzy i kwalifikacji naukowych. Niestety daje się zauważyć brak prac istotnych dla rozwoju uprawianej dziedziny co znajduje wyraz w niezmiernie niskiej cytowalności prac, o czym poniżej. Łącznie dorobek publikacyjny dra Lecha Dębskiego oraz uzyskane wyniki merytoryczne oceniam w tej sytuacji jako niewystarczające do uzyskania stopnia doktora habilitowanego nauk fizycznych. (...)

Prace dra Lecha Dębskiego były cytowane wg bazy ISI Web of Science w okresie do 14 maja 2017 łącznie 56 razy, w tym 38 bez cytowań własnych. Indeks Hirscha wynosi $h = 4$ i jest typowy dla doktoranta lub doktora rozpoczynającego staż poddoktorski — tymczasem powinien on być ponad dwukrotnie wyższy. (...) Na tak niską cytowalność prac oraz wartość h Autora mają zapewne wpływ brak nowych idei i nieatrakcyjność tematyki. W tej sytuacji proponuję uznać wyniki dotyczące cytowalności prac za niedostateczne. Niedostatek cytowań nie jest wprawdzie decydujący dla poniższej konkluzji recenzji, ale stanowi istotne jej uzupełnienie.”

Prof. Krzysztof Byczuk:

„Poza 4 pracami stanowiącymi rozprawę habilitacyjną Pan dr Dębski jest współautorem 12 opublikowanych prac w różnych czasopiśmie z bazy JCR. Duża z nich część ma niestety zasięg lokalny lub stanowi wkład do materiałów konferencyjnych. Pan Dębski opublikował też 9 prac w materiałach nie znajdujących się w bazie JCR.

Pragnę zauważyć iż tytuły jedynie 4 prac (t.j. 1, 3, 6 i 11) z publikacji w bazie JCR nie są wspólne z tytułami prac H1-H4, które stanowią dorobek habilitacyjny.”

Prof. Romuald Lemański:

podobnie stwierdza, że „dorobek publikacyjny dra Lecha Dębskiego jest niezbyt duży i (...) nie spełnia wymagań niezbędnych do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Istotnie, opublikowanie w czasopiśmie znajdujących się w bazie JCR tylko 16 prac, w ciągu całego okresu 20 lat, jakie upłynęły od ukazania się jego pierwszej publikacji w 1997 r., świadczy o małej aktywności publikacyjnej Habilitanta. Co więcej, od roku 2010, a więc w ostatnich latach, ta aktywność jeszcze bardziej spadła, gdyż w tym czasie ukazały się tylko dwie prace, po jednej w roku 2012 i 2016.

Niski jest też sumaryczny *impact factor* wszystkich opublikowanych prac, gdyż wynosi zaledwie 14,258, a *impact factor* cyklu 4 prac H1-H4 składających się na habilitację nie przekracza liczby 10. To nie są wyniki, które można byłoby uznać za zadawalające.

Nie jest też mocną stroną ilość cytowań prac Habilitanta. Według naukowej bazy danych *Web of Sciences* całkowita liczba cytowań wynosi 56, ale bez autocytowań już tylko 38. Natomiast *indeks Hirscha* wynosi 4. Te dane są poniżej oczekiwanych od osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.”

Działalność badawcza, dydaktyczna, popularyzatorska, organizacyjna oraz współpraca naukowa

Prof. Andrzej Michał Oleś:

„Dr L. Dębski posiada również bardzo słaby jak na habilitanta dorobek konferencyjny. Przedstawił jedną pracę w formie referatu na konferencji krajowej i jest współautorem dwóch innych na konferencjach międzynarodowych. Na liście konferencji, na których prezentował w formie referatu wyniki swoich prac znajdujemy tylko trzy większe konferencje. *Physics of Magnetism 2002*, 2008 i 2011, oraz dwa mniejsze spotkania typu *workshop*, w Lionie i w Leuven. Brak referatów zaproszonych oraz wystąpień konferencyjnych na konferencjach międzynarodowych po roku 2011.

Doświadczenia dra L. Dębskiego we współpracy międzynarodowej są bardzo skromne — jedyne pobyty w ośrodkach zagranicznych to krótkie pobyty w Dreźnie, Julich i Leuven; po roku 2010 brak naukowych wyjazdów zagranicznych. Wcześniejsze pobyty w ośrodkach zagranicznych nie zostały wykorzystane do podjęcia badań w bardziej atrakcyjnej tematyce. Nie był kierownikiem w graniach finansowanych przez KBN, MNiSzW lub NCN: był jedynie wykonawcą w kilku projektach badawczych przed i kilku po uzyskaniu stopnia doktora. Posiada natomiast doświadczenia i osiągnięcia w pracy dydaktycznej i organizacyjnej w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza, między innymi był opiekunem 12 magistrantów. Nie kompensują one oczywiście opisanych wcześniej niedostatków w dorobku naukowym.”

Prof. Krzysztof Byczuk:

„Dr Dębski brał udział w 15 projektach badawczych, z tego w 4 był ich koordynatorem. Wygłosił 16 referatów na konferencjach, z tego 3 na konferencjach zagranicznych. Brał aktywny udział w 18 (17) innych konferencjach, jak rozumiem przedstawiając wyniki w formie plakatów.

Do dodatkowych elementów kariery dr Dębskiego zalicza się udział w komitetach organizacyjnych dwóch konferencji, udział w konsorcjum naukowych, a także pokaźna liczba przeprowadzonych wykładów i ćwiczeń z tematyki komputerowej i informatyki. Dr Dębski opiekował się 12 pracami magisterskimi, jako opiekun naukowy.

Dr Dębski odbył też trzy krótkie (jeden miesiąc) staże zagraniczne a także podnosił swoje kwalifikacje w dziedzinie programowania.”

Prof. Romuald Lemański:

„Do tej pory Habilitant nie kierował jeszcze żadnym projektem badawczym, ale był wykonawcą w kilku projektach z KBN, w tym jednym promotorskim. Oprócz tego był wykonawcą lub koordynatorem w kilku projektach współfinansowanych z Unii Europejskiej. W 1998 r. otrzymał za działalność naukową zespołową nagrodę Rektora UAM 2-go stopnia. (...)

Do osiągnięć dra Lecha Dębskiego wspierających badania naukowe z dziedziny fizyki zaliczyłbym także (...) zbudowanie przez niego klastra openMosix i administrowanie tym klastrerem oraz zainicjowanie przetwarzania równoległego w środowisku rozproszonym na Wydziale Fizyki UAM i w Zakładzie Fizyki Komputerowej, które zostało zastosowane w eksperymentach komputerowych typu *Monte Carlo* dużej skali.

Na uwagę zasługuje też fakt, że dr Lech Dębski recenzował książkę i skrypt z informatyki. Ale jak dotąd zrecenzował tylko jeden artykuł w międzynarodowym czasopiśmie naukowym *Phase Transitions*, co jest niezwykle skromnym, wręcz zadziwiającym wynikiem, ponieważ wg mojego rozeznania większość naukowców dążących do osiągnięcia samodzielności naukowej regularnie recenzuje artykuły w czasopismach naukowych. (...)

Jednak praktycznie cała działalność dydaktyczna i popularyzatorska dra Lecha Dębskiego dotyczyła bardziej informatyki niż fizyki. (...)

Na podkreślenie zasługuje fakt opieki naukowej dra Lecha Dębskiego nad studentami przygotowującymi swoje prace magisterskie, którą sprawował w latach 2005-2009. W sumie dotyczyło to 12 prac magisterskich, przy czym wszystkie z nich były poświęcone problemom informatycznym. (...) Działalność organizacyjna dra Lecha Dębskiego też była bardziej związana z informatyką niż fizyką.”

Końcowe wnioski Recenzentów o osiągnięciach i całym dorobku naukowym habilitanta

Prof. Andrzej Michał Oleś:

„Wszystkie podane powyżej okoliczności pozwalają mi stwierdzić, że Pan dr Lech Dębski uzyskał wprawdzie pewne wyniki numeryczne w swojej pracy habilitacyjnej, nie stanowią one jednak osiągnięcia w postaci wkładu do badań światowych mechanizmów powstawania faz wstępowych w układach elektronów opisywanych modelem Falicova-Kimballa. Brak jest jednoznacznych konkluzji, nowych wyników oraz motywacji istotności podjętego tematu badań. W tej sytuacji stwierdzam, że dorobek naukowy Habilitanta nie spełnia przyjętych zwyczajowo standardowych wymagań dla kandydatów do stopnia doktora habilitowanego nauk fizycznych w dyscyplinie fizyka pod względem jakościowym i ilościowym. Dorobek ten nieznacznie tylko przekracza wymagania stawiane doktorantom z fizyki teoretycznej. Wniosek uważam za zdecydowanie przedwczesny.

Wnoszę o nieprzyjęcie rozprawy Pana dra Lecha Dębskiego z uwagi na zbyt skromny dorobek naukowy Habilitanta.”

Prof. Krzysztof Byczuk:

„Zapoznawszy się z materiałami habilitacyjnymi pana dr Dębskiego mam wrażenie, że jest on bardzo dobrym specjalistą w dziedzinie informatyki i systemów komputerowych oraz programowania. Swoją wiedzę i umiejętnościami dzielił się on ze studentami i współpracownikami Wydziału Fizyki Uniwersytetu im Adama Mickiewicza.

Niestety ocenie dorobku habilitacyjnego podlegają osiągnięcia naukowe, wyrażone w liczbie publikacji i ich jakości oraz w liczbie cytowań. Zarówno liczba publikacji jak i liczba cytowań zdecydowanie odступują na niekorzyść od typowych parametrów w przypadku wniosków habilitacyjnych w dziedzinie fizyki. Tematyka, którą wybrał dr Dębski cechuje się znacznie większą typową liczbą publikacji oraz znacznie większą liczbą cytowań. Z przykrością muszę też stwierdzić, że prezentowane wyniki nie stanowią istotnego osiągnięcia naukowego. Mają charakter raczej przyczynkarski i nie stanowią rozwiązania pewnego problemu fizycznego. Prawdopodobnie jest ona złożona przedwcześnie lub zakres tematyki, określony w tytule, powinien być odpowiednio zmodyfikowany.

Z powodów, które wymieniłem powyżej uważam, że rozprawa habilitacyjna „Fazy wstępowe dla dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w skończonych temperaturach” nie spełnia wymogów stawianych takim rozprawom. Dlatego nie mogę wnioskować o nadanie stopnia doktora habilitowanego panu drowi Dębskiemu.”

Prof. Romuald Lemański:

„Podsumowując stwierdzam, że w moim przekonaniu osiągnięcie naukowe w postaci cyklu publikacji pt. „Fazy wstępowe dla dwuwymiarowego modelu Falicova-Kimballa w skończonych temperaturach” oraz pozostałe prace naukowe dra Lecha Dębskiego uzyskane przez niego po otrzymaniu stopnia doktora wnoszą umiarkowany wkład w rozwój teorii materii skondensowanej. Natomiast z przedstawionej mi dokumentacji wynika, że dr Lech Dębski wykazuje się dużą aktywnością popularyzatorską, ale dotyczy ona jednak głównie informatyki.

Biorąc więc pod uwagę dorobek naukowy oraz wszystkie inne przedstawione tu aspekty działalności naukowej dra Lecha Dębskiego uważam, że nie są spełnione wymogi Ustawy dotyczącej uzyskiwania stopni naukowych i tytułu naukowego i dlatego wnioskuję o niedopuszczenie dra Lecha Dębskiego do dalszych etapów postępowania mającego na celu nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk fizycznych.”

Przebieg dyskusji

Po przedstawieniu przez Przewodniczącego komisji sylwetki Habilitanta i danych na temat jego dorobku naukowego przystąpiono do dyskusji. Wszyscy członkowie komisji wyrazili negatywne opinie na temat osiągnięcia naukowego habilitanta. Na podstawie przedstawionych recenzji oraz dyskusji, komisja zgodnie uznała, że rozprawa habilitacyjna dr. Lecha Dębskiego nie spełnia wszystkich ustawowych i zwyczajowych wymagań stawianych habilitantom. Członkowie komisji wyrazili także krytyczne opinie na temat pozostałego dorobku naukowego habilitanta.

Po zakończeniu dyskusji Przewodniczący komisji zarządził jawne głosowanie nad wnioskiem do Rady Naukowej Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu o odmowę nadania dr. Lechowi Dębskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk fizycznych w dziedzinie fizyki. Komisja w jawnym głosowaniu jednogłośnie poparła ten wniosek.

Wrocław, dn. 23.06.2017 r.

Podpisy członków komisji habilitacyjnej:

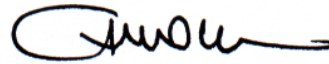
1. prof. dr hab. Maciej Maśka

2. dr hab. Małgorzata Samsel-Czekała

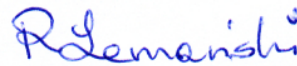
3. prof. dr hab. Andrzej Michał Oleś

4. prof. dr hab. Krzysztof Byczuk

5. prof. dr hab. Romuald Lemański

6. prof. dr hab. Stanisław Lipiński

7. prof. dr hab. Józef Sznajd

